31990L0618

29.11.1990 DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH L 330/44

DYREKTYWA RADY

z dnia 8 listopada 1990 r.

zmieniająca, w szczególności w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, dyrektywę 73/239/EWG i dyrektywę 88/357/EWG, które dotyczą koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie

(90/618/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 57 ust. 2 i art. 66,

uwzględniając wniosek Komisji [1],

we współpracy z Parlamentem Europejskim [2],

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [3],

a także mając na uwadze, co następuje:

w celu rozwinięcia wewnętrznego rynku ubezpieczeń Rada przyjęła dnia 24 lipca 1973 r. dyrektywę 73/239/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie [4] (zwaną też „pierwszą dyrektywą"), a dnia 22 czerwca 1988 r. dyrektywę 88/357/EWG w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenie na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniającą dyrektywę 73/239/EWG [5] (zwaną też „drugą dyrektywą");

dyrektywa 88/357/EWG ułatwiła zakładom ubezpieczeń mającym siedzibę zarządu we Wspólnocie świadczenie usług w Państwach Członkowskich, zapewniając w ten sposób ubezpieczającym możliwość korzystania z usług nie tylko ubezpieczycieli mających siedzibę w ich państwie, ale także w stosunku do zakładów ubezpieczeń mających siedzibę zarządu we Wspólnocie i mających siedziby w innych Państwach Członkowskich;

zakres przepisów dyrektywy 88/357/EWG szczególnie dotyczący swobody świadczenia usług wyłączył niektóre ryzyka, do których zastosowanie wówczas wspomnianych przepisów dyrektywy zostało uznane za niewłaściwe przez przepisy szczególne przyjęte przez władze Państw Członkowskich, ze względu na charakter i konsekwencje społeczne tych przepisów; wyłączenia te miały zostać ponownie zbadane po upływie określonego okresu od wykonania dyrektywy;

jedno z wyłączeń dotyczyło ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych z wyłączeniem odpowiedzialności przewoźnika;

jednakże gdy wyżej wymieniona dyrektywa została przyjęta, Komisja zobowiązała się do przedstawienia Radzie możliwie najszybciej wniosku dotyczącego swobody świadczenia usług w dziedzinie ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej w związku z ruchem pojazdów mechanicznych (z wyłączeniem odpowiedzialności przewoźnika);

z zastrzeżeniem przepisów wspomnianej dyrektywy dotyczących ubezpieczenia obowiązkowego właściwe jest zapewnienie możliwości traktowania jako duże ryzyko,w rozumieniu art. 5 wspomnianej dyrektywy, wspomnianej grupy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych;

(1) Dz.U. C 65 z 15.3.1989, str. 6 oraz Dz.U. C 180 z 20.7.1990, str. 6.
(2) Dz.U. C 68 z 19.3.1990, str. 85. Decyzja z dnia 10 października 1990 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).
(3) Dz.U. C 194 z 31.7.1989, str. 3.
(4) Dz.U. L 228 z 16.8.1973, str. 3.
(5) Dz.U. L 172 z 4.7.1988, str. 1.

traktowanie jako duże ryzyko powinno zostać także przewidziane dla ubezpieczenia obejmującego uszkodzenie lub utratę lądowych pojazdów mechanicznych oraz pojazdów lądowych innych niż pojazdy mechaniczne;

dyrektywa 88/357/EWG ustanowiła, że ryzykami, które mogą być ubezpieczane przez koasekurację we Wspólnocie w rozumieniu dyrektywy Rady 78/473/EWG z dnia 30 maja 1978 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do koasekuracji we Wspólnocie ([1]), powinny być duże ryzyka w rozumieniu dyrektywy 88/357/EWG; włączenie przez obecną dyrektywę grup ubezpieczeń pojazdów mechanicznych do zakresu definicji dużych ryzyk zawartej w dyrektywie 88/357/EWG doprowadzi do włączenia tych grup do wykazu grup, które mogą być objęte koasekuracją we Wspólnocie;

dyrektywa Rady 72/166/EWG z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczania od takiej odpowiedzialności ([2]), ostatnio zmieniona dyrektywą 90/232/EWG ([3]), stworzyła system Zielonej Karty i umów między krajowymi biurami ubezpieczeń komunikacyjnych w celu zniesienia kontroli Zielonej Karty;

pożądane jest jednakże stworzenie dla Państw Członkowskich regulacji przejściowych w celu stopniowego stosowania przepisów szczególnych niniejszej dyrektywy odnoszących się do zaliczenia wspomnianych grup ubezpieczeń do traktowania jako duże ryzyka, włącznie z sytuacją, gdy ryzyka te są ubezpieczane przez koasekurację;

w celu utrzymania ciągłego i sprawnego funkcjonowania systemu Zielonej Karty i umów między krajowymi biurami ubezpieczeń komunikacyjnych, należy wymagać od zakładów ubezpieczeń świadczących usługę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w Państwie Członkowskim, aby przystąpiły do biura w tym Państwie Członkowskim i uczestniczyły w jego finansowaniu;

dyrektywa Rady 84/5/EWG z dnia 30 grudnia 1983 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych ([4]), ostatnio zmieniona dyrektywą 90/232/EWG, wymagała, aby Państwa Członkowskie stworzyły lub upoważniły instytucję (fundusz gwarancyjny), która wypłacałaby odszkodowania poszkodowanym w wypadkach spowodowanych przez pojazdy nieubezpieczone lub niezidentyfikowane;

należy także wymagać od zakładów ubezpieczeń świadczących usługę ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej w Państwie Członkowskim, aby stały się one członkami funduszu gwarancyjnego utworzonego w tym Państwie Członkowskim i uczestniczyły w jego finansowaniu;

przepisy obowiązujące w niektórych Państwach Członkowskich dotyczące ubezpieczenia podwyższonych ryzyk stosują się do wszystkich zakładów ubezpieczających ryzyka poprzez zakład mający siedzibę w tym Państwie Członkowskim; celem tych przepisów jest zapewnienie, by obowiązkowy charakter ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej został zrównoważony możliwością uzyskania takiego ubezpieczenia przez posiadaczy pojazdów mechanicznych; Państwa Członkowskie powinny mieć możliwość stosowania tych przepisów wobec przedsiębiorstw świadczących usługi na ich terytorium w takim zakresie, w jakim stosowanie tych przepisów jest uzasadnione interesem publicznym i nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia wyżej wymienionego celu;

w dziedzinie ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej ochrona interesów poszkodowanych, którzy mogą dochodzić odszkodowań, w istocie dotyczy każdego z osobna i stąd słuszne jest zapewnienie, by osoby te nie znalazły się w gorszej sytuacji lub doświadczyły większych niedogodności, gdy ubezpieczyciel w zakresie ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej działa w drodze świadczenia usług, a nie poprzez swoją siedzibę; w tym celu w zakresie, w jakim interesy tych osób nie są należycie chronione przez przepisy mające zastosowanie do świadczącego usługi w Państwie Członkowskim, w którym ma swoją siedzibę, powinno być zapewnione, że Państwo Członkowskie świadczenia usług wymaga od zakładu wyznaczenia przedstawiciela mającego stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę na jego terytorium, który zbiera wszelkie niezbędne informacje związane z odszkodowaniami i ma odpowiednie pełnomocnictwa, wystarczające do reprezentowania zakładu wobec poszkodowanych, którzy mogą dochodzić odszkodowań, w tym również obejmujące wypłatę odszkodowań, a także do reprezentowania go lub umożliwienia reprezentowania go przed sądami i władzami tego Państwa Członkowskiego w zakresie tych roszczeń;

przedstawiciel ten może być także zobowiązany do reprezentowania przedsiębiorstwa przed właściwymi władzami Państwa Członkowskiego świadczenia usług w zakresie kontroli istnienia i ważności polis ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych;

należy ustanowić elastyczną procedurę, która pozwoli ocenić na podstawie wspólnotowej, czy występuje zasada wzajemności z państwami trzecimi; celem tej procedury nie jest zamknięcie rynków finansowych Wspólnoty, lecz, w związku z zamiarem Wspólnoty utrzymania swych rynków finansowych otwartych dla reszty świata, poprawa liberalizacji globalnych rynków finansowych w państwach trzecich; w tym celu niniejsza dyrektywa

([1]) Dz.U. L 151 z 7.6.1978, str. 25.
([2]) Dz.U. L 103 z 2.5.1972, str. 1.
([3]) Dz.U. L 129 z 19.5.1990, str. 33.
([4]) Dz.U. L 8 z 11.1.1984, str. 17.

przewiduje procedury negocjacyjne z państwami trzecimi i, w ostateczności, możliwość podjęcia środków, polegających na zawieszeniu nowych wniosków o zezwolenia lub ograniczeniu nowych zezwoleń,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Do celów niniejszej dyrektywy:

a) „pojazd" oznacza pojazd w rozumieniu art. 1 ust. 1 dyrektywy 72/166/EWG;

b) „biuro" oznacza krajowe biuro ubezpieczeniowe w rozumieniu art. 1 ust. 3 dyrektywy 72/166/EWG;

c) „fundusz gwarancyjny" oznacza instytucję, określoną w art. 1 ust. 4 dyrektywy 84/5/EWG;

d) „jednostka dominująca" oznacza jednostkę dominującą w rozumieniu art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG ([1]);

e) „przedsiębiorstwo zależne" oznacza jednostkę zależną w rozumieniu art. 1 i 2 dyrektywy 83/349/EWG; każdą jednostkę zależną od innej jednostki zależnej uznaje się za przedsiębiorstwo zależne przedsiębiorstwa dominującego najwyższego szczebla.

Artykuł 2

W art. 5 lit. d) ppkt iii) akapit pierwszy dyrektywy 73/239/EWG wyrazy „ryzyka zaliczone do grup 8, 9, 13 i 16 punktu A Załącznika" zastępuje się wyrazami:

„ryzyka zaliczone do grup 3, 8, 9, 10, 13 i 16 punktu A Załącznika".

Artykuł 3

1. Nagłówek tytułu III dyrektywy 73/239/EWG otrzymuje brzmienie:

„TYTUŁ III A

Przepisy mające zastosowanie do przedstawicielstw lub oddziałów mających siedzibę we Wspólnocie i należących do zakładów, których siedziba zarządu znajduje się poza Wspólnotą".

2. W dyrektywie 73/239/EWG po art. 29 dodaje się nagłówek w brzmieniu:

„TYTUŁ III B

Przepisy dotyczące przedsiębiorstw zależnych jednostek dominujących, podlegających prawu państwa trzeciego, jak również do nabywania udziałów przez takie jednostki dominujące".

Artykuł 4

W tytule III B dyrektywy 73/239/EWG dodaje się art. 29a i 29b w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Właściwe władze Państw Członkowskich powiadamiają Komisję:

a) o każdym zezwoleniu dla przedsiębiorstw zależnych bezpośrednio lub pośrednio, których jedno lub więcej przedsiębiorstw dominujących podlega prawu państwa trzeciego; Komisja powiadamia o tym Komitet ds. Ubezpieczeń powołany przez Radę na wniosek Komisji;

b) o każdym nabyciu przez takie przedsiębiorstwo dominujące udziałów kapitałowych we wspólnotowym zakładzie ubezpieczeń, które uczyniłoby z niego przedsiębiorstwo zależne. Komisja odpowiednio powiadamia o tym Komitet ds. Ubezpieczeń utworzony przez Radę na wniosek Komisji.

Jeśli zezwolenie zostało przyznane przedsiębiorstwu zależnemu bezpośrednio lub pośrednio od jednego lub więcej przedsiębiorstw dominujących podlegających prawu państwa trzeciego, struktura grupy zostaje określona w powiadomieniu, jakie właściwe władze przekazują Komisji.

Artykuł 29b

1. Państwa Członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich ogólnych przeszkodach napotykanych przez zakłady ubezpieczeń przy zakładaniu oddziałów lub prowadzeniu działalności ubezpieczeniowej w państwach trzecich.

2. Komisja opracowuje, po raz pierwszy najpóźniej sześć miesięcy przed zastosowaniem niniejszej dyrektywy, a następnie okresowo, sprawozdanie dotyczące traktowania wspólnotowych zakładów ubezpieczeń w państwach trzecich, zgodnie z warunkami określonymi w ust. 3 i 4, w zakresie zakładania oddziałów i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej, a także nabywania udziałów kapitałowych w zakładach ubezpieczeń państw trzecich. Komisja przekazuje te sprawozdania Radzie wraz z właściwymi propozycjami.

3. W każdym przypadku gdy Komisja uzna na podstawie sprawozdań określonych w ust. 2 lub na podstawie innych informacji, że państwo trzecie nie przyznaje wspólnotowym zakładom ubezpieczeń skutecznego dostępu do rynku, porównywalnego z dostępem przyznanym przez Wspólnotę zakładom ubezpieczeń z tego państwa trzeciego, Komisja może wystąpić z wnioskiem do Rady w sprawie uzyskania

([1]) Dz.U. L 193 z 18.7.1983, str. 1.

odpowiedniego upoważnienia do podjęcia negocjacji celem uzyskania porównywalnych możliwości konkurowania dla wspólnotowych zakładów ubezpieczeń. Rada stanowi kwalifikowaną większością głosów.

4. W każdym przypadku gdy Komisja uzna na podstawie sprawozdań określonych w ust. 2 lub na podstawie innych informacji, że wspólnotowe zakłady ubezpieczeń w państwie trzecim nie podlegają traktowaniu narodowemu zapewniającemu im te same możliwości konkurowania, jakie są dostępne dla krajowych zakładów ubezpieczeń, i nie są spełnione warunki skutecznego dostępu do rynku, Komisja może zainicjować negocjacje zmierzające do poprawy sytuacji.

W okolicznościach opisanych w akapicie pierwszym można w dowolnym czasie postanowić, niezależnie od inicjowania negocjacji zgodnie z procedurą ustanowioną w akcie powołującym Komitet ds. Ubezpieczeń określony w art. 29a, że właściwe władze Państw Członkowskich mają obowiązek ograniczyć lub zawiesić decyzje:

— odnoszące się do aktualnie rozpatrywanych lub przyszłych wniosków o udzielenie zezwolenia, oraz

— odnoszące się do nabywania udziałów przez bezpośrednią lub pośrednią jednostkę dominującą podlegającą prawu danego państwa trzeciego.

Czas trwania określonych środków nie może przekraczać trzech miesięcy.

Przed upływem takiego okresu trzymiesięcznego w świetle wyników negocjacji Rada może na wniosek Komisji podjąć kwalifikowaną większością głosów decyzję w sprawie kontynuowania tych środków.

Takie ograniczenia lub zawieszenie nie mogą stosować się do tworzenia przedsiębiorstw zależnych przez zakłady ubezpieczeń lub ich przedsiębiorstwo zależne posiadające właściwe zezwolenie we Wspólnocie ani do nabywania udziałów we wspólnotowych zakładach ubezpieczeń przez takie zakłady lub przedsiębiorstwa zależne.

5. W każdym przypadku gdy Komisja uzna, że występuje jedna z sytuacji opisanych w ust. 3 i 4, Państwa Członkowskie przedkładają na jej wniosek informacje:

a) o wszelkich wnioskach o udzielenie zezwolenia złożonych przez bezpośrednie lub pośrednie przedsiębiorstwo zależne jednej lub więcej jednostek dominujących, podlegających prawu danego państwa trzeciego;

b) o wszelkich planach takiego przedsiębiorstwa odnoszących się do nabycia udziału we wspólnotowym zakładzie ubezpieczeń, który to udział sprawi, iż zakład ten stanie się przedsiębiorstwem od niego zależnym.

Ten obowiązek przekazywania informacji wygasa w każdym przypadku, gdy tylko zostanie osiągnięte porozumienie z państwem trzecim określone w ust. 3 lub 4 lub gdy stracą zastosowanie środki określone w ust. 4 akapit drugi i trzeci.

6. Środki podejmowane na mocy niniejszego artykułu pozostają w zgodzie ze zobowiązaniami Wspólnoty wynikającymi z wszelkich umów międzynarodowych, dwustronnych i wielostronnych, dotyczących podejmowania i prowadzenia działalności zakładów ubezpieczeń."

Artykuł 5

W art. 12 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 88/357/EWG skreśla się tiret drugie i trzecie.

Artykuł 6

W tytule III dyrektywy 88/357/EWG dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Artykuł 12a

1. Niniejszy artykuł stosuje się, jeśli zakład poprzez jednostkę mającą siedzibę w Państwie Członkowskim ubezpiecza ryzyko, inne niż odpowiedzialność przewoźnika, zaliczone do grupy 10 pkt A Załącznika do dyrektywy 73/239/EWG, umiejscowione w innym Państwie Członkowskim.

2. Państwo Członkowskie świadczenia usług wymaga, aby przedsiębiorstwo stało się członkiem jego krajowego biura i krajowego funduszu gwarancyjnego oraz uczestniczyło w ich finansowaniu.

Jednakże nie można wymagać od przedsiębiorstwa dokonywania płatności lub wnoszenia wkładów na rzecz biura lub funduszu Państwa Członkowskiego świadczenia usług w odniesieniu do ryzyk ubezpieczanych w ramach świadczenia usług, innych niż wyliczone na takiej samej podstawie, jaką stosuje się wobec zakładów ubezpieczających ryzyka należące do grupy 10, inne niż odpowiedzialność przewoźnika, za pośrednictwem siedziby ustanowionej w Państwie Członkowskim, przez odniesienie do dochodów ze składek ubezpieczeniowych, pochodzących z tej grupy w danym Państwie Członkowskim lub od liczby ryzyk z tej grupy tam ubezpieczanych.

3. Niniejsza dyrektywa nie stanowi przeszkody dla wymagania od zakładu ubezpieczeń świadczącego usługi stosowania się do przepisów obowiązujących w Państwie Członkowskim świadczenia usług w zakresie ubezpieczania podwyższonych ryzyk w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do zakładów mających tam siedzibę.

4. Państwo Członkowskie świadczenia usług wymaga od zakładu zapewnienia, że osoby dochodzące odszkodowań z tytułu zdarzeń, mających miejsce na jego terytorium, nie znajdują się w sytuacji mniej korzystnej w wyniku tego, że zakład ubezpiecza ryzyko, inne niż odpowiedzialność przewoźnika, w grupie 10 na zasadzie świadczenia usług, a nie przez siedzibę ustanowioną w tym państwie.

W tym celu Państwo Członkowskie świadczenia usług wymaga od zakładu wyznaczenia przedstawiciela mającego stałe miejsce zamieszkania lub siedzibę na jego terytorium, który zbiera wszelkie niezbędne informacje związane z odszkodowaniami i ma odpowiednie pełnomocnictwa

wystarczające do reprezentowania zakładu wobec poszkodowanych, którzy mogą dochodzić odszkodowań, w tym również obejmujące wypłatę odszkodowań, a także do reprezentowania go lub umożliwienia reprezentowania go, przed sądami i władzami tego Państwa Członkowskiego w zakresie tych odszkodowań.

Przedstawiciel ten może także być zobowiązany do reprezentowania zakładu przed właściwymi władzami Państwa świadczenia usług, w zakresie kontroli istnienia i ważności polis ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Państwo Członkowskie świadczenia usług nie może wymagać od wyznaczonej osoby, aby podejmowała działania w imieniu zakładu, który ją wyznaczył, inne niż przewidziane w akapicie drugim i trzecim. Osoba wyznaczona nie podejmuje działalności w zakresie ubezpieczeń bezpośrednich w imieniu tego zakładu.

Wyznaczenie przedstawiciela nie stanowi samo przez się otwarcia oddziału lub przedstawicielstwa do celów art. 6 ust. 2 lit. b) dyrektywy 73/239/EWG, a przedstawiciel nie jest siedzibą w rozumieniu art. 2 lit. c) tej dyrektywy."

Artykuł 7

1. W art. 15 ust. 1 i w art. 16 ust. 1 dyrektywy 88/357/EWG dodaje się akapit w brzmieniu:

„Każde Państwo Członkowskie, w którym zakład zamierza świadczyć usługi ubezpieczania ryzyk grupy 10, innych niż odpowiedzialność cywilna przewoźnika, może wymagać, aby zakład:

— podał nazwisko i adres przedstawiciela do spraw odszkodowań, określonego w art. 12a ust. 4,

— przedstawił oświadczenie potwierdzające, że zakład stał się członkiem krajowego biura i krajowego funduszu gwarancyjnego Państwa Członkowskiego świadczenia usług."

Artykuł 8

W art. 21 ust. 2 dyrektywy 88/357/EWG dodaje się akapit w brzmieniu:

„Każde Państwo Członkowskie może wymagać, aby nazwisko i adres przedstawiciela zakładu ubezpieczeń zostało zamieszczone także w wyżej wymienionych dokumentach."

Artykuł 9

W art. 22 ust. 1 dyrektywy 88/357/EWG otrzymuje brzmienie:

„1. Każda jednostka organizacyjna musi zawiadomić właściwy organ nadzoru, w zakresie czynności w ramach świadczenia usług, o wysokości składek, niepomniejszonych o reasekurację, w podziale na Państwa Członkowskie oraz zespoły grup ubezpieczeń. Zespoły grup ubezpieczeń określa się następująco:

— wypadkowe i chorobowe (1 i 2),

— komunikacyjne (3, 7 i 10; wartości odnoszące się do grupy 10, z wyłączeniem odpowiedzialności cywilnej przewoźnika),

— od ognia i pozostałych szkód majątkowych (8 i 9),

— lotnicze, morskie i transportowe (4, 5, 6, 7, 11 i 12),

— odpowiedzialności cywilnej ogólnej (13),

— kredytu i poręczeń (14 i 15),

— pozostałe grupy (16, 17 i 18).

Organ nadzoru każdego Państwa Członkowskiego przekazuje te informacje organom nadzoru każdego z Państw Członkowskich świadczenia usług."

Artykuł 10

W art. 27 ust. 1 dyrektywy 88/357/EWG akapit ostatni otrzymuje brzmienie:

„Odstępstwo dopuszczalne od dnia 1 stycznia 1995 r. stosuje się tylko do umów ubezpieczających ryzyka zaliczone do grup 3, 8, 9, 10, 13 i 16, umiejscowionych wyłącznie w jednym z czterech Państw Członkowskich korzystających z regulacji przejściowych."

Artykuł 11

Bez względu na art. 23 ust. 2 dyrektywy 88/357/EWG w przypadku dużych ryzyk w rozumieniu art. 5 lit. d) dyrektywy 73/239/EWG, które zostały zaliczone do grupy 10, innych niż odpowiedzialność cywilna przewoźnika, Państwo Członkowskie świadczenia usług może postanowić, że:

— wysokość rezerw techniczno-ubezpieczeniowych odnoszących się do danej umowy ustalana jest pod nadzorem władz tego Państwa Członkowskiego, zgodnie z jego przepisami lub, w razie ich braku, zgodnie z ustaloną w tym Państwie Członkowskim praktyką, do dnia, w którym Państwa Członkowskie muszą wykonać dyrektywę koordynującą roczne sprawozdania finansowe zakładów ubezpieczeń,

— pokrywanie tych rezerw odpowiednimi i dopasowanymi aktywami odbywa się pod nadzorem władz tego Państwa Członkowskiego, zgodnie z jego przepisami lub praktyką, aż do notyfikacji trzeciej dyrektywy w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie,

— umiejscawianie aktywów określonych w tiret drugim odbywa się pod nadzorem władz tego Państwa Członkowskiego, zgodnie z jego przepisami lub praktyką, aż do dnia, w którym Państwa Członkowskie muszą wykonać trzecią dyrektywę w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenie na życie.

Artykuł 12

Państwa Członkowskie zmieniają przepisy krajowe w celu wykonania niniejszej dyrektywy w terminie 18 miesięcy od dnia jej notyfikacji [1] i niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy zmienione w zastosowaniu akapitu pierwszego są stosowane w terminie 24 miesięcy od dnia notyfikacji niniejszej dyrektywy.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 listopada 1990 r.

W imieniu Rady

P. ROMITA

Przewodniczący

[1] Niniejsza dyrektywa została notyfikowana Państwom Członkowskim dnia 20 listopada 1990 r.